

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

„Върнете (се) към Мене (...) за да може да ви изцеля“

От старейшина С. Марк Палмър
От Президентството на Седемдесетте

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

Има радост в небесата за онези, които се завръщат. Никога не е твърде късно да се върнете.

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vi-

Някога живеехме в дом, заобиколен от величествени дървета. До входната врата имаше красива върба. В една печална нощ се разрази силна буря и върбата падна с гръм и трясък. Лежеше на земята с изтръгнати корени. Тъжна гледка.

Бях готов да запаля резачката и да превърна върбата в дърва за огрев, когато съседът ни дотича при мен, за да ме спре. Той ме укори, че се отказвам от дървото и категорично настоя да не го премахваме. След това показа, че един от корените все още е в земята и каза, че ако подпрем дървото, отрежем клоните му и го подхраним, корените отново ще се захванат.

Бях скептичен и се съмнявах, че едно дърво, което толкова очевидно е паднало и е в критично състояние, ще може да оцелее и да се съживи. Мислех си, че дори и да започне отново да расте, със сигурност няма да оцелее при следващата буря. Обаче, като знаехме, че съседът ни вярва, че дървото все още има бъдеще, се съгласихме с предложението.

А резултатът? След известно време видяхме признаци на живот, когато дървото започна да се вкоренява. Сега, 12 години по-късно, дървото е изпълнено с живот, има здрави корени и отново допринася за красотата на пейзажа.

Когато се срещам със светии по света, си спомням за тази върба и как има надежда дори когато изглежда, че всичко е изгубено. Някои хора в миналото са имали свидетел-

brant like the willow. Then, for uniquely personal reasons, those testimonies became weakened, leading to a loss of faith. Others hang on with the slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

ство за Евангелието, което е било силно и живо като върбата. После, по някакви лични причини, това свидетелство е отслабнало, което е довело до загуба на вяра. Други се крепят на слаби и повърхностни корени в почвата на Евангелието.

При все това отново и отново съм вдъхновяван от историите на толкова много хора, избрали да подновят ученичеството си и да се завърнат в църковния си дом. Вместо да отхвърлят вярата и убежденията си като безполезни дърва за огрев, те са откликнали на духовните подтици и любящите покани да се завърнат.

Бях на конференция на кол в Корея, по време на която един завръщащ се член сподели: „Благодаря на братята за готовността им да приемат моята липса на вяра и моята слабост, за това, че ми подадоха ръка, и за членовете, които винаги са толкова мили с мен. Все още имам много приятели в обкръжението си, които са слабо активни. Интересното е, че те си казват един на друг да се върнат в Църквата, за да си върнат вярата. Мисля, че те всички копнеят за вяра“.

Всички вие, които копнеете за вяра, кажим ви да се върнете. Обещавам ви, че вярата ви може да бъде укрепена, след като отново започнете да се покланяте със светиите.

Един бивш мисионер от Африка пише на висш ръководител на Църквата, извинявайки се и молейки за прошка, че е бил обиден от неговите учения относно определена културна традиция, което тогава го е накарало да напусне Църквата. Той смирено заявява: „За съжаление, фактът, че се почувствах обиден преди 15 години, ме накара да заплатя много висока цена. Загубих толкова много—много повече, отколкото съм си представял. Много ме е срам от вредата, която може да съм причинил по пътя, но преди всичко се радвам, че намерих пътя си обратно“.

Всички вие, които осъзнавате какво сте изгубили, кажим ви да се завърнете, за да може отново да вкусите от радостния плод на Евангелието.

Една сестра в Съединените щати се открила от Църквата в продължение на много години. Историята за нейното завръщане включва въздействащи уроци за родителите и близките, които се терзаят заради обични хора, които са се отклонили. Тя пише:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don't matter. I didn't make one big decision to leave the Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

“I couldn't possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn't call me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn't make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

“Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong.”

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

“Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?”

Every week many are responding to the Saviour's invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to

„Бих могла да изредя безброй причини защо изоставих Църквата, Евангелието и донякъде семейството си. Но в действителност те не са важни. Не взех едно голямо решение да напусна Църквата – като че ли направих хиляди избори. Но едно нещо, което винаги съм знаела, е, че родителите ми взеха едно голямо решение и се придържаха към него. Те решиха да ме обичат.

Няма как да знам колко сълзи са били пролети, колко безсънни нощи са били прекарани, нито колко прочувствени молитви са били изречени заради мен. Вместо да ме критикуват за моите грехове, те ми протягаха ръка наред с прегрешенията ми. Не ме караха да се чувствам нежелана в дома им и по време на семейните събирания – всички тези чувства бяха лично мои. Вместо това те продължаваха да ме приемат. Трябваше да са виждали как светлината ми отслабва с времето. Но знаех, че това, което бях тогава, бе само сянка на това, в което в крайна сметка щях да се превърна.

Напускането ми на Църквата бе също толкова сложно, както и завръщането ми. Но това, което не беше трудно при завръщането ми, бе усещането, че съм отново у дома, където ми е мястото“.

Посланието ми днес е насочено специално към всички вас, които някога сте чувствали Духа, но се съмнявате дали има начин да се върнете или дали има място за вас във възстановената Църква на Исус Христос. То е и към всички, които едва се крепят или са изкушени да се отдалечат.

Това послание не е предизвикателство и не е осъждане. То е покана, отправена с обич и искрено желание да ви приветстваме обратно в духовния ви дом.

Молих се да почувствате свидетелството на Светия Дух, докато слушате сега тази любяща покана и това великолепно обещание от нашия Спасител Исус Христос:

„Не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?“

Всяка седмица мнозина откликват на поканата на Спасителя, като се завръщат към ученичество и активност в Църквата, тихо и смирено търсейки изцелението, което Исус обещава. И противно на някои истории, които циркулират, рекорден брой от нашите

stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus's followers in Capernaum found His teachings hard and chose to leave, He turned to His Apostles and asked, "Will ye also go away?"

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter's response to Jesus is timeless and resounding: "To whom shall we go? thou hast the words of eternal life."

So as you consider the Saviour's invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was stood back up, all its branches were cut away. It was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like "Where have you been all these years?"

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, "I was called many times and I would not hear."

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all

млади хора избират да останат силни и да изразват във вярата си в Исус Христос.

Когато някои от последователите на Исус в Капернаум намират ученията Му за трудни и избират да напуснат, Той се обръща към апостолите Си и задава въпроса: „Да не искате и вие да си отидете?“

Това е въпросът, на който всеки от нас трябва да си отговаря, когато се изправяме пред нашите моменти на изпитания. Отговорът на Петър към Исус е вечен и категоричен: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот“.

Така че, докато обмисляте поканата на Спасителя да се завърнете при Него, какво може да научите от историята за върбата?

Връщането често не е лесно или удобно, но си струва. Когато върбата ни беше изправена, всичките ѝ клони бяха отрязани. Не изглеждаше красиво. Ние също може да се чувстваме уязвими, когато изоставим старите си навици и отхвърлим гордостта. Съсредоточаването на вярата ви върху Исус Христос и Неговото Евангелие – стъблото и корените – ще ви дава надеждата и смелостта да направите първата стъпка назад.

Отне много години, за да може върбата ни да възстанови предишната си сила и красота. Сега тя е още по-силна и по-красива от преди. Проявявайте търпение, докато вярата и свидетелството ви също растат. Това включва да не се обиждате от необмислени коментари, като например: „Къде беше всичките тези години?“

Върбата нямаше да оцелее никога, ако не беше постоянната грижа и подхранване. Ще подхранвате вярата и свидетелството си, като се угощавате на масата за причастие всяка седмица и се покланяте в дома Господен.

Също както върбата се нуждаеше от слънчева светлина, за да може клоните и листата ѝ отново да пораснат, така и свидетелството ви ще расте, като обръщате внимание на чувствата и свидетелството от Духа. Учете се от Амулик, който описва времето си като слабо активен член, казвайки: „Бях призован много пъти, но не исках да чуя“.

Съседът ми знаеше, че върбата може отново да се изправи. По същия начин Господ знае божествения ви потенциал и какво може да стане с вярата и свидетелството ви. Той никога няма да се откаже от вас. Чрез

that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

Единението на Исус Христос всичко, което е счупено, може да бъде изцелено.

Свидетелствам, че има радост в небесата за онези, които се завръщат. Вие сте нужни и сте обичани. Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Спасител и че Той ще благославя всички, които се завръщат при Него с повече мир и радост. Ръцете на милостта Му не са скръстени, а са отворени и протегнати към вас. Никога не е твърде късно да се върнете. С цялата любов, която имаме в сърцата ни, ви приветстваме у дома. В името на Исус Христос, амин.